

En begrundelse skal fremtræde som en forklaring på, hvorfor afgørelsen har fået det pågældende indhold.

Det er ikke muligt at foretage en præcis beskrivelse af, hvor udførligt en myndighed bør udforme den begrundelse, der meddeles for en truffet afgørelse. Besvarelsen heraf må bl.a. bero på, hvor aktivt den pågældende part har medvirket i den forudgående sagsbehandling og på sagens karakter, se herved begrundelsesudvalgets betænkning side 43. Bestemmelserne indskrænker sig derfor til at angive, hvilke elementer der skal indgå i en meddelt begrundelse. De bestemmelser i særlovgivningen, der udtrykkeligt hjemler begrundelsespligt på specielle sagsområder, indeholder typisk ikke nærmere forskrifter om begrundelsens indhold, og lovforslagets bestemmelser herom må bl.a. udfyldes med den praksis, der har udviklet sig såvel på disse som på ulovbestemte sagsområder.

For så vidt angår afgørelser, der er truffet af en ankeinstans, vil begrundelsen efter omstændighederne kunne bestå i en henvisning til den begrundelse, der er meddelt af den myndighed, hvis afgørelse er påklaget.

Som anført ovenfor i bemærkningerne til kapitel 6 supplerer lovforslagets § 24 eksisterende regler om begrundelse således, at begrundelserne inden for de pågældende områder mindst skal opfylde de krav, der følger af denne bestemmelse.

Ifølge *stk. 1* skal begrundelsen for det første indeholde en henvisning til retsgrundlaget for den trufne afgørelse.

I mange tilfælde vil en simpel henvisning til den relevante lovregel eller administrativt fastsatte bestemmelse – eventuelt med en gengivelse af dens ordlyd – være tilstrækkelig. Hvor den trufne afgørelse beror på en fortolkning af de anvendte bestemmelser, må der dog tillige redegøres for indholdet af den anlagte fortolkning, men en egentlig argumentation herfor vil i almindelighed ikke kunne kræves. I det omfang, afgørelsen efter de gældende regler beror på et skøn, skal begrundelsen tillige angive de hovedsynspunkter, der har været bestemmende for skønsudøvelsen. I begge henseender vil det i givet fald kunne være tilstrækkeligt at henvise til en foreliggende praksis, for så vidt nærmere redegørelser herfor er offentligt tilgængelige, jfr. således også udtrykkeligt § 3 i begrundelsesudvalgets cirkulæreudkast.

Efter *stk. 2* skal begrundelsen endvidere om fornødent indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som har været tillagt væsentlig betydning for afgørelsen. Vurderingen af, i hvilket omfang

der i et foreliggende tilfælde bør redegøres for myndighedens opfattelse af sagens faktum, må bl.a. bero på, om dette er omtvistet, og i øvrigt også på, hvorvidt parten må antages i forvejen at være bekendt hermed, f.eks. som følge af, at man tidligere har imødekommet en begæring fra den pågældende om aktindsigt.

Bestemmelsen i *stk. 3* indebærer for det første, at den, der er part i en sag, ikke gennem begrundelsen vil blive gjort bekendt med oplysninger m.v., som ville være omfattet af den nævnte undtagelsesbestemmelse fra reglerne om partsoffentlighed, hvis parten havde fremsat begæring om aktindsigt. Bestemmelsen medfører dernæst, at begrundelsespligten også herudover kan begrænses eller efter omstændighederne bortfalde i det omfang, partens ret til begrundelse efter et konkret skøn findes at burde vige for afgørende hensyn til de private eller offentlige interesser, der nævnes i lovforslagets § 15.

Der kan i det hele henvises til begrundelsesudvalgets betænkning side 36–38.

Kapitel 7

Bestemmelserne i lovforslagets §§ 25 og 26 indeholder regler om henholdsvis klagevejledning og vejledning om eventuel frist for domstolsprøvelse. Bestemmelserne i lovforslaget om klagevejledning følger i det væsentlige begrundelsesudvalgets indstilling herom. Om baggrunden for bestemmelserne kan der i det hele henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslaget ovenfor under pkt. 8 f.

Til § 25

Bestemmelserne i lovforslagets § 25 om klagevejledning med hensyn til adgangen til at indbringe en forvaltningsafgørelse for en overordnet forvaltningsmyndighed til efterprøvelse svarer i det væsentlige til det af begrundelsesudvalget udarbejdede udkast til et cirkulære herom. Der henvises til side 60 i betænkningen.

Om de principielle synspunkter, der kan anføres til støtte for gennemførelsen af en almindelig regel om sådan klagevejledning, henvises til betænkningen side 58 f., jfr. også referatet a.st. s. 53–57 af folketingets ombudsmands praksis.

Bestemmelsen vedrører kun vejledning om adgangen til at klage til anden forvaltningsmyndighed (administrativ rekurs). Derimod indebærer bestemmelsen ikke, at myndigheden af sig selv er forpligtet til at give vejledning om muligheden for at rette henvendelse til den almindelige kommunale